

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Mirosław Major

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2021 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

odwołania **D. K.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

z dnia 07.05.2020 r., znak (...)

w sprawie **D. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje D. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 27 grudnia 2019 r. do końca grudnia 2021 r.,
- 2) stwierdza odpowiedzialność pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

(-) Mirosław Major

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 maja 2020r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020r., poz. 53), po rozpoznaniu wniosku z 27 grudnia 2019 r., odmówił D. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy stwierdził, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 10 kwietnia 2020 r. uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy, a zatem nie spełnia warunku, od którego zależy prawo do świadczenia. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 5-letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

D. K., w przepisany trybie i terminie, odwołał się od powyższej decyzji ZUS, zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że występujące u niego schorzenia, zwłaszcza kardiologiczne i neurologiczne, wywołują stan niezdolności do pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. K. ur. (...) z zawodu jest monterem urządzeń telekomunikacyjnych. Odwołujący pracował w zawodzie jako telemonter, elektromechanik, elektryk, elektromonter, a ostatnio jako konserwator sieci teleinformatycznej – elektryk. Praca ta wymagała wysiłku fizycznego, była średnio-ciężka, wymagała sprawności obu rąk, chodzenia, schylania się, przebywania na wysokości.

W sierpniu 2017r. odwołujący przeżył zawał serca. W dniu 4 lipca 2018r. został porażony prądem.

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w P. z 18 czerwca 2019r. odwołujący został uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim od 7 sierpnia 2017r. do 30 czerwca 2021r. (przyczyna niepełnosprawności 07-S, 03-L). W orzeczeniu stwierdzono, że odwołujący może wykonywać pracę lekką.

W dniu 27 grudnia 2019r. D. K. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W orzeczeniu z 24 lutego 2020r. lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u odwołującego zaburzenia rytmu serca, stan po zawale serca (2017) leczony angioplastyką wieńcową z implantacją stentu DES, stan po dwukrotnej reimplantacji stymulatora serca i wymianie elektrod z powodu zespołu chorej zatoki (2018), stan po udarze mózgu w 2010r., niedosłuch odbiorczy, obustronny, zaprotegowany, nadciśnienie tętnicze, stan po porażeniu prądem w 2018r., przerost gruczołu krokowego. Lekarz orzecznik ZUS uznał odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy od 28 października 2019r., tj. od ostatniej hospitalizacji.

Zastępca głównego lekarza orzecznik ZUS – na podstawie art. 14 ust. 2d) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – zgłosił zarzut wadliwości ww. orzeczenia. Orzeczeniem z 10 kwietnia 2020r. Komisja Lekarska ZUS (opiniując zaocznie) uznała, że D. K. nie jest niezdolny do pracy w jakimkolwiek stopniu.

Podczas badania przez lekarzy orzeczników ZUS odwołujący nie był badany przez konsultanta neurologa czy kardiologa ZUS.

W dniu 7 maja 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję odmowną.

Postanowieniem z 26 czerwca 2020r. sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy kardiologa, neurologa i specjalisty medycyny pracy.

U D. K. rozpoznano:

- przebyty (w 2010 r.) udar niedokrwienny mózgu z utrzymującym się nadal nieznacznym zespołem piramidowym prawostronnym,
- obustronny zaprotezowany niedosłuch,
- boreliozę w wywiadzie,
- stan po rażeniu prądem elektrycznym (2018 r.) z następowymi zmianami zwyrodnieniowymi nadgarstka i łokcia prawego,
- chorobę niedokrwienną serca,
- stan po wszczepieniu kardiostymulatora,
- nadciśnienie tętnicze.

W badaniu podmiotowym i przedmiotowym neurologicznym stwierdzono pozostałości po przeżytym w 2010 r. udarze niedokrwiennym mózgu pod postacią dyskretnego zespołu piramidowego prawostronnego, obustronny niedosłuch

wymagający zaprotezowania, bólowe ograniczenie ruchomości w prawym stawie łokciowym i w prawym nadgarstku po przebytych w 2018 r. rażeniu prądem. Z przyczyn neurologicznych odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Wymaga dalszego leczenia i obserwacji neurologicznej.

Również z przyczyn kardiologicznych odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy. D. K. od wielu lat leczy się z powodu schorzeń układu krążenia. Dzięki przebytych zabiegom angioplastyce wieńcowej i wszczępieniu kardiostymulatora uzyskano równowagę w przebiegu choroby niedokrwiennej serca i w przebiegu bradyarytmii. Nadciśnienie tętnicze nie jest jednak dobrze kontrolowane. Dochodzi do gwałtownych wysokich skoków ciśnienia, z występowaniem objawów z OUN.

Z przyczyn kardiologiczno – neurologicznych odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy od daty wniosku do końca grudnia 2021r. Biegły kardiolog oraz neurologa wydając opinię korzystali z tych samych informacji co lekarze ZUS. Biegli opracowali swoją opinię z 12 stycznia 2021r. na podstawie tej samej dokumentacji medycznej, jaką posiadały organa orzecznicze ZUS.

Żadna ze stron niniejszego postępowania nie kwestionowała wydanej przez ww. biegłych opinii łącznej w zakresie częściowej niezdolności odwołującego do pracy.

Postanowieniem z 24 marca 2021r. sąd – na podstawie art. 235² § 1 pkt 2) k.p.c. – pominął dowód z opinii biegłego sądowego lekarza medycyny pracy. Częściowa niezdolność do pracy odwołującego została już stwierdzona przez biegłych z zakresu kardiologii i neurologii, nie było natomiast możliwe uzyskanie opinii od biegłego z zakresu medycyny pracy z uwagi na jego długotrwałą chorobę (k. 38).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie:

- dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, w tym dokumentacji medycznej,
- dokumentów znajdujących się w aktach rentowych pozwanego o nr (...) wraz z dokumentacją orzeczniczo - lekarską,
- opinii biegłych sądowych: neurologa A. G. i kardiologa J. P. z 12 stycznia 2021r. (k. 36-37).

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego, sąd uznał za przydatne dla ustalenia stanu faktycznego wszystkie dokumenty zgromadzone w postępowaniu. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przewidzianej przez prawo formie. Nie były one kwestionowane przez żadną ze stron i również sąd nie znalazł powodów, dla których miałby je zakwestionować. Istotną okazała się zwłaszcza dokumentacja medyczna, w tym wyniki badania oraz informacje o przebytych leczeniach szpitalnym (operacyjnym), która została drobiazgowo przeanalizowana i wykorzystana przy sporządzaniu opinii przez biegłych sądowych lekarzy.

Dla oceny stanu zdrowia odwołującego, sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy. W kwestiach wymagających wiadomości specjalnych - a taką jest bez wątpienia kwestia istnienia niezdolności do pracy - winien się sąd posiłkować biegłymi, nie zaś zajmować stanowisko samodzielnie (postanowienie SN z 9 maja 2000r., IV CKN 1209/00, Lex Nr 52621). Opinia powołanych w sprawie biegłych lekarzy podlega, jak inne dowody ocenie Sądu według art. 233 § 1 k.p.c., to co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, którymi są: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z 7 listopada 2000r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64).

Zdaniem sądu brak jest zasadnych przesłanek dla dyskwalifikowania konkluzji zawartych w opinii biegłych sądowych lekarzy, a co za tym idzie – zasadności i zgodności wniosków opinii z rzeczywistym stanem rzeczy. Sprawozdanie z przedmiotowego badania i wywiadu od badanego zawarte w opinii świadczy o tym, że badanie i analiza dokumentacji medycznej było wnikliwe. Wydana opinia ma charakter kompleksowy i uwzględnia wskazane przez odwołującego schorzenia. Sporządzona została w oparciu o bezpośrednie badanie odwołującego oraz z

uwzględnieniem dokumentacji medycznej. Zawiera szczegółowo zebrany wywiad, opis wykonanych badań i wnikliwą, obszerną, analizę dokumentacji medycznej, wreszcie odpowiedź na stawiane w tezie dowodowej pytania. Dlatego też, w ocenie sądu, powołani biegli wydali opinię, która jest przekonująca, obiektywna, logiczna, wewnętrznie spójna i wyczerpująca. Stanowiskom wszystkich powołanych w sprawie biegłych nie sposób zarzucić sprzeczności z zasadami logiki, czy doświadczenia życiowego. Nadto, co jest szczególną wartością opinii, biegli sądowych różnych specjalności, oceniając kompleksowo stan zdrowia odwołującego, sformułowali zgodne wnioski co do oceny jego niezdolności do pracy. Zgodne pozostawały również wyniki bezpośredniego badania odwołującego, zwłaszcza w zakresie wszystkich stwierdzonych u niego naruszeń sprawności organizmu, w tym objawów w zakresie kardiologicznym, dot. m.in. nieregulowanego nadciśnienia tętniczego (co prowadzi do gwałtownych, wysokich skoków ciśnienia i występowania objawów w OUN) oraz w zakresie neurologicznym. Zdaniem sądu, wnioski sformułowane w sporządzonej w sprawie opinii oparte są na wysokim i profesjonalnym poziomie wiedzy w dziedzinach stanowiących specjalność powołanych w sprawie biegłych lekarzy sądowych. Wnioski te zostały przy tym szczegółowo uzasadnione. Wnioskom biegłym sądowych odpowiada treść zapisów z dokumentacji medycznej odwołującego oraz wyniki jego bezpośredniego badania przez biegłych. Szczególnego podkreślenia wymaga zgodność przekonania biegłego sądowego lekarza kardiologa i neurologa, w zakresie oceny zdolności odwołującego do pracy, przy uwzględnieniu jego kwalifikacji zawodowych oraz stopnia naruszenia sprawności organizmu.

Odwołujący i organ rentowy nie zakwestionowali wniosków opinii biegłych sądowych lekarzy. W piśmie procesowym z 12 marca 2021r. (dołączając stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS z 10 marca 2021r.) organ rentowy poinformował, iż nie wnosi zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych. PKL ZUS co prawda wskazał, że opinia biegłego neurologa budzi jego sprzeciw, jednak w pełni zgadza się z opinią wydaną przez biegłego kardiologa, wobec czego „nie widzi potrzeby polemizowania z biegłym neurologiem” (k. 45). Ostatecznie zatem uznać należało, że ZUS nie kwestionował ani samego ustalenia, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy ani czasookresu tej niezdolności wskazanego przez biegłych (zarówno bowiem biegły kardiolog, jak i neurolog byli w pełni zgodni w tym zakresie). Niezależnie jednak od powyższego podkreślenia wymaga, iż ZUS wskazując jedynie lakonicznie, że opinia biegłego neurologa „budzi sprzeciw”, jednak bez sformułowania jakichkolwiek merytorycznych zarzutów pod jej adresem, nie mógłby skutecznie podważyć wniosków orzeczniczych biegłego neurologa, które sąd (podobnie jak wnioski orzecznicze biegłego kardiologa) w pełni podziela.

Należy w tym miejscu przywołać orzeczenie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2000r. (II UKN, 498/99), który stwierdził, że jednoznaczna ocena stanu zdrowia wnioskodawcy dokonana przez biegłych powoduje brak konieczności dopuszczania kolejnych dowodów na tę samą okoliczność. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sąd powszechny nie jest obowiązany do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla stron. Ewentualne żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (por. m.in. wyrok z 10 września 1999 r. II UKN 96/99). Stanowisko to znajduje oparcie w utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego (m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 07 października 1998 r. II UKN 248/99, z 02 czerwca 1998 r., II UKN 88/98). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy i oceniana jako celowa tylko wtedy, gdy pierwotna opinia budziła istotne i nie dające się usunąć wątpliwości (por. T. Ereciński, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, W-wa 1997, cz. I, s.439).

Z uwagi na powyższe, wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, sąd oparł się przede wszystkim na opinii sporządzonej przez biegłych sądowych specjalizacji adekwatnych do schorzeń odwołującego, istniejących w dacie wydania zaskarżonej decyzji. Sąd w pełni podzielił poglądy i oceny tych biegłych. Nie zaistniała więc potrzeba zarówno dopuszczenia dowodu z opinii biegłego innej specjalności (taką potrzebę wykluczali również dotychczas występujący w sprawie biegli sądowi), jak i powołania nowych biegłych o tej samej specjalizacji. W związku z tym sąd nie znalazł podstaw ku temu, by prowadzić z urzędu dalsze postępowanie dowodowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. W ocenie sądu przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie było konieczne, gdyż z okoliczności prawnych i faktycznych sprawy nie wynika żadna okoliczność uzasadniająca jej przeprowadzenie, w szczególności o podjęcie takiej czynności sądowej nie wnosiły strony w myśl art. 148¹ § 3 k.p.c. Postępowanie zostało przeprowadzone w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych, na podstawie zgromadzonej dokumentacji medycznej oraz opinii biegłych sądowych.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Prawo do renty wyklucza nabycie prawa do emerytury bądź spełnianie warunków do nabycia emerytury (pkt 4).

Przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Z kolei zgodnie z art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje:

- 1) renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała,
- 2) renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

W rozumieniu powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest przy tym osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 i art. 13 ust. 1 ustawy).

Między stronami nie było sporne, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym co najmniej 5-letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Kwestią sporną w niniejszej sprawie pozostawała jedynie niezdolność odwołującego do pracy.

W zakresie oceny zdolności odwołującego do pracy sąd oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na opinii powołanego w sprawie zespołu biegłych sądowych neurologa i kardiologa. W tym bowiem zakresie konieczne były wiadomości specjalne w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c.

Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że u odwołującego stwierdzono pozostałości po przebytych w 2010 r. udarze niedokrwiennym mózgu pod postacią dyskretnej zespołu piramidowego prawostronnego, obustronny

niedosłuch wymagający zaprotezowania, bólowe ograniczenie ruchomości w prawym stawie łokciowym i w prawym nadgarstku po przebyciu w 2018 r. rażenia prądem. Ponadto D. K. od wielu lat leczy się z powodu schorzeń układu krążenia. Dzięki przebyciu zabiegów angioplastyki wieńcowej i wszczęciu kardiostymulatora uzyskano równowagę w przebiegu choroby niedokrwiennej serca i w przebiegu bradyarytmii. Nadciśnienie tętnicze nie jest jednak dobrze kontrolowane. Dochodzi do gwałtownych wysokich skoków ciśnienia, z występowaniem objawów z OUN.

Z przyczyn kardiologicznych – neurologicznych odwołujący jest zatem częściowo niezdolny do pracy od daty wniosku do końca grudnia 2021r.

Przekonują o tym wnioski i ustalenia zawarte w opinii biegłych sądowych, co do których – w zakresie samego faktu niezdolności do pracy, jak i czasookresu tej niezdolności – zarówno pozwany organ rentowy, jak i odwołujący nie wnieśli zastrzeżeń i które sąd uznał za własne, czyniąc podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Jak już bowiem sąd wskazywał we wcześniejszej części uzasadnienia, w piśmie procesowym z 12 marca 2021r. (dołączając stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS z 10 marca 2021r.) organ rentowy poinformował, iż nie wnosi zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych. PKL ZUS co prawda wskazał, że opinia biegłego neurologa budzi jego sprzeciw, jednak w pełni zgadza się z opinią wydaną przez biegłego kardiologa, wobec czego „nie widzi potrzeby polemizowania z biegłym neurologiem” (k. 45). Ostatecznie zatem uznać należało, że ZUS nie kwestionował ani samego ustalenia, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy ani czasookresu tej niezdolności wskazanego przez biegłych (zarówno bowiem biegły kardiolog, jak i neurolog byli w pełni zgodni w tym zakresie).

Mając na uwadze powyższe, zwłaszcza zgodne stanowisko biegłych sądowych z zakresu neurologii oraz kardiologii, oparte na wnikliwej analizie dokumentacji medycznej oraz wynikach przeprowadzenia badania przedmiotowego, sąd podzielił stanowisko obu biegłych wyrażone w przedmiotowej opinii. Biegli wydający ww. opinię posiadali wiedzę specjalistyczną, przeprowadzili badanie odwołującego oraz przeanalizowali jego dokumentację medyczną. Brak było zasadnych przesłanek do dyskwalifikowania końcowej konkluzji biegłych, jej zasadności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Sprawozdanie z przedmiotowego badania i wywiadu od badanego, zawarte w opinii, świadczy o tym, że badanie i analiza dokumentacji medycznej nie była powierzchowna. Dlatego też sąd uznał przedmiotową opinię z 12 stycznia 2021r. za przekonującą, obiektywną, logiczną, spójną wewnątrznie i zgodną z doświadczeniem życiowym.

Konkluzjom biegłych nie przeciwstawiono rzeczowych argumentów medycznych, mogących podważyć ich wiarygodność.

Wskazać trzeba, że opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (wyrok SN z 14 marca 2007 r., III UK 130/06). Skoro zatem opinia biegłych była jednoznaczna i zrozumiała, a pozwany organ rentowy nie zakwestionował jej skutecznie, nie było podstaw do przeprowadzenia dowodu z opinii innego zespołu biegłych.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1990r. sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (I PR 148/90). Wobec powyższego sąd jest związany opinią biegłych odnoszącej się do sytuacji zdrowotnej odwołującego i jego częściowej niezdolności do pracy.

Ustalenia sądu dotyczące niezdolności do pracy mogą nastąpić wyłącznie w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłych, która nie może być zastępowana innymi dowodami, np. zeznaniami świadków, dowodem z oględzin. Dowód z opinii lekarskiej w tej kategorii spraw jest więc dowodem koronnym, analizującym i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony (Dowód z opinii lekarza biegłego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych” SSN

Beata Gudowska, Przegląd Ubezpieczeń Społecznych i Gospodarczych 2001 r., nr 6, s. 8-12, wyrok SA w Rzeszowie z 23 września 2015r., III AUa 431/15, wyrok SA w Szczecinie z 3 września 2015r., III AUa 714/14).

Z powyższych względów stwierdzić należało, że złożone odwołanie okazało się uzasadnione, z uwzględnieniem okresu niezdolności do pracy określonego przez biegłych.

Datę przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy reguluje przepis art. 129 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, który stanowi, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Odwołujący złożył wniosek o prawo do renty w dniu 27 grudnia 2019r., a stwierdzona u niego częściowa niezdolność do pracy – wg niekwestionowanego stanowiska biegłych sądowych – również datuje swój początek na ten dzień, stąd sąd przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od 27 grudnia 2019r.

Mając powyższe na uwadze, sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i powołanych przepisów prawa materialnego, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu D. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 27 grudnia 2019r. do końca grudnia 2021r.

Natomiast w punkcie 2) wyroku stwierdzono, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Stosownie bowiem do art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, z uwzględnieniem tego, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji; organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego (ust. 1a).

Jeżeli na podstawie przedstawionych środków dowodowych nie jest możliwe ustalenie prawa lub wysokości świadczenia, za datę wyjaśnienia ostatniej okoliczności, o której mowa w ust. 1, uważa się datę końcową dodatkowego terminu do przedstawienia niezbędnych dowodów, wyznaczonego przez organ rentowy, albo datę przedstawienia tych dowodów (ust. 3).

W niniejszej sprawie (jak wskazali biegli sądowi w swej opinii z 12 stycznia 2021r. (k. 36-37) biegły kardiolog oraz neurologa wydając opinię korzystali z tych samych informacji co lekarze ZUS. Biegli opracowali swoją opinię z 12 stycznia 2021r. na podstawie tej samej dokumentacji medycznej, jaką posiadały organa orzecznicze ZUS. Powyższe oznacza, że skoro prawidłowe ustalenie okoliczności dot. niezdolności odwołującego do pracy i daty powstania tej niezdolności było w pełni możliwe już na etapie postępowania przed organem rentowym, to konsekwencje przyjęcia odmiennych, zasadniczo błędnych, wniosków, powodujące pozbawienie odwołującego prawa do świadczenia, obciążają wyłącznie pozwany organ rentowy. Odwołujący nie może ponosić konsekwencji wadliwych decyzji zespołów orzeczniczych organu rentowego, na skutek których pozbawiony został przysługującego mu świadczenia.

(-) Mirosław Major

Zarządzenie/proszę:

1. Notować w kontrolce uzasadnień
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć rpr. J. A. wraz z aktami ZUS.
3. Akta przedłożyć Pani Referendarz celem rozpoznania wniosków biegłych o wynagrodzenie.

4. Akta sprawy przedłożyć za 14 dni lub z pismem.

P., 19.04.2021 r.